

Synodní setkání kněží a jáhnů plzeňské diecéze (I.)

Datum: 21. 2. 2022 od 19 do 21 hod.; **Téma:** Základní otázka synody ve světle 10 odstínů synodality

Místo: Farní penzion Dolní Žandov; **Moderátor:** Libor Buček; **Zapisovatel:** Petr Hruška

Účastníci: Libor Buček, Petr Hruška, Elva Frouz, Petr Bauchner, Jaroslav Šašek, Jindřich Fencel

Ke dvoudennímu synodnímu setkání kněží a jáhnů z plzeňské diecéze jsme se v rámci svého pravidelného setkávání sjeli 4 kněží a 2 jáhni (z vikariátů PM, TC, RO, CH, SO). První večer jsme věnovali reflexi základní otázky synody a jejího pochopení ve světle 10 „odstínů“ synodality. Zároveň jsme tím společně rozlišovali, kterému či kterým z těchto „odstínů“ se budeme věnovat druhý den dopoledne.

Protože už tento výběr témat byl obsahově velmi plodný, rozhodli jsme se z něj udělat také tento zápis.

První a druhé kolo sdílení: Při prvotním sdílení našich reakcí na otázku, který z deseti nabízených „odstínů“ synodality je pro nás nejživější, byly vysloveny následující čtyři návrhy, které byly v následujícím dialogu dále reflektovány.

- **Autorita a spoluúčast (08):** Toto téma někteří z nás vnímali jako klíčové pro strukturální pochopení synodality a preferovali jej, protože předpokládali, že pro jiné skupinky nebude toto téma moc dobře uchopitelné, a tudíž že nebude v diecézi moc diskutované. Vztah mezi formální autoritou a spoluúčastí všech na rozhodování v církvi a spoluzodpovědností za poslání církve pak většina z nás viděla jako nejen že na teologické rovině zamlžený, ale také na praktické rovině ve většině pastoračních prostorů v naší diecézi vychýlený do extrému autoritářského klerikalismu.
- **Společně rozlišovat a rozhodovat (09):** Jiní ale připomněli, že tento strukturální rozměr synodality, aby mohl fungovat, případně aby vůbec mohl být prvotně dobře nastaven, vyžaduje napřed rozvinutí dovednosti společného rozlišování navázané na procesy rozhodování. Zde jsme se shodli, že tato dovednost společného rozlišování v diecézi ve většině nám známých pastoračních prostorů buď zcela chybí, nebo je přítomná pouze v zárodku. Počáteční reakce na dynamiku v synodních skupinkách iniciovanou praktikováním tří kroků společného duchovního rozlišování nám toto potvrzují: buď se této metodice lidé zuby nehty brání (jako něčemu pro ně zcela novému a neznámému), a tudíž nevídanému či dokonce nepřijatelnému, nebo naopak jsou tím nadšení, jaké jim to najednou otevírá nové rozměry společného setkávání (protože to i pro ně bylo doposud nové a neznámé).
- **Společníci cesty (01):** V souvislosti s předchozími dvěma odstíny synodality se pak ovšem vyskytla otázka, kdo všechno vlastně má být pozván k této rozlišující spoluúčasti na rozhodovacích procesech v církvi, a z toho přirozeně vyplývající otázka „hranic“ církevního společenství (např. farnosti), úzce souvisejících např. s otázkou, kdo všechno může být členem např. pastorační rady farnosti či diecézní pastorační rady a kdo už ne, jakým způsobem jsou v těchto grémiích „odzrcadlení“ lidé, kteří jsou „na okraji“ či za ním, či zda lze uvažovat o nějakém typu „členství“ ve farnosti chápané jako společenství katolických věřících žijících na určitém území. Konstatovali jsme, že tuto otázku si klademe jen v malém počtu farností v diecézi a její nezodpovězení přináší často zmatky či dokonce nechť k učení se společnému rozlišování např. v pastoračních radách farnosti.
- **Spoluzodpovědnost za misijní poslání (05):** Nakonec byla vznesena poznámka, že tyto „vnitrocírkevní“ otázky nebudou nikdy zdravě zodpovězeny, pokud se při jejich kladení nebudeme zároveň dívat na společné misijní poslání církve / farnosti a podle tohoto poslání nebudeme poměřovat jejich smysluplnost. Shodli jsme se, že společné poslání farnosti má nějakým způsobem pojmenováno jen velmi málo farností v diecézi, natož aby k tomuto pojmenování poslání farnosti dospěly nějakým procesem duchovního rozlišování, které by zahrnovalo i lidi „na okraji“. Byla zde vyjádřena naděje, že možná skrze pokračující synodální proces by mohly některé farnosti k takovému shodě na společném poslání časem dospět.

Třetí kolo rozlišování: Na závěr jsme se shodli, že všechny tyto čtyři „odstíny“ jsou pro další rozvoj synodality v diecézi extrémně důležité a že je bude třeba v dalším navazujícím synodálním procesu dále reflektovat, prohloubit a učinit součástí trvalé pastoračně-teologické formace biskupa, kněží, jáhnů i dalších pastoračních spolupracovníků v diecézi.

Pro další naše synodní rokování jsme pak jako „vstupní bránu“ do těchto propojených oblastí zvolili odstín č. 8: **Autorita a spoluúčast**, s přihlédnutím k odstínu č. 9: **Rozlišování a rozhodování** (viz další zápis).